

1947 július 12-én születtem Pécelen. Nem kórházban, hanem otthon harmadik gyermekként. Éva nővérem után még 1945-ben született Zsuzsika, aki háborús körülmények miatt 3 hónapos csecsemő korában sajnos meghalt. Később még újabb lánytestvérem született Ágnes.

Magamról azt szoktam mondani nemesi származású, parasztsorban tartott munkásgyermekként nőttem fel. Anyai dédszüleimnek még birtoka is volt, de mindenüket elvesztették így legidősebb fiúk, nagyapám kitanulta a hentes szakmát és keresetéből ő tartotta el szüleit és testvéreit. Feleségével nagymamámmal Pécelen telepedtek le és nyitottak hentes boltot.

Pedagógus szüleim a háború után szintén Pécelen laktak egy darabig, mert a pesti lakásukat szétbombázták. Ők 1950-ben Pesten kaptak szolgálati lakást, de engem Pécelen hagytak nagymamámnál, akinek férje 1943-ban meghalt és ő egyedül ő maradt.

Hat éves koromig életvitel szerűen Pécelen laktam, így korán megtapasztaltam a vidéki élet minden nehézségét és gyönyörűségét. Komoly feladataim is voltak. A hentes boltot a kommunisták elvették, de nagymamám egyedüli alkalmazottként tovább dolgozhatott a volt boltjában, így aztán elkelt a segítség, még egy kisleánytól is. Barátaim helybeli parasztyerek voltak, s őket sem pátyolgatták, részt kellett venniük a családi munkákban.

Az általános iskolát 1953-ban már Pesten kezdtem és ez volt a munkásgyermek korszakom. Kőbánya munkáskerület volt, melós gyerekek voltak a barátaim. Bár jó tanuló voltam, de a fiú osztálytársaim csak az erőt és a vagányságot tisztelték. Naponta összeverekedtünk, délutánonként iskola után, pedig fociztunk estig. Az 1956-os forradalom emlékei miatt, az osztályunk zöme, csak nyolcadikban lett úttörő. Megfenyegettek minket, hogyha nem csatlakozunk a mozgalomhoz, akkor nem tanulhatunk tovább. A külvárosi iskolából úgy kerültem az I. István (most és régebben Szent István) gimnáziumba, hogy pedagógus édesapámnak ajánlották az intézményt, a jó tanári kar és a kémia miatt is. Ugyanis az általános iskolában a nyolcadik osztályban tanultunk először kémiát és egy remek tanár tanított minket. Kísérleteket mutatott be és nemcsak a tananyagban kötelezőt mutatta meg és magyarázta el. (Többen kaptunk kedvet a kísérletezéshez és vásároltunk "Pajtás" kis kémikus készletet. Abban az időben még nem volt vegyszer hiszti, s akkor szerettem meg a szakmánk alapjait)

A gimnáziumba 14 és 18 éves korom között naponta utaznom kellett villamossal és átszállva trolival is. 1965-ben kitűnően érettségiztem és ezzel együtt még "Vegyipari szakmunkás" bizonyítványt is kaptunk, mivel gyakorlati oktatás (5+1!) során egy napot mindig a Reanal Finomvegyszergyárban dolgoztunk.

Az érettségi után az ELTE vegyész szakán folytattam tanulmányaimat és 1970-ben kaptam meg a diplomámat.

1971-ben egyetem után katonáskodtam 4 hónapot, alhadnagyi rangban szereltem le.

1971-ben nősültem, fiam 1972-ben, lányom 1976-ban született.

Fiam Németországban tanult és végzett orvosként, lányom nyelv szakos és zene pedagógus jelenleg angolt tanít. Fiú unokám gimnazista, spanyol szakra jár és nagybőgőzik a Zeneiskolában, állandó zenekari tag. Lány unokám Németországban kezdte az iskolába járást, jelenleg Nagymaroson tanul német tagozatos osztályban.

Az én szakmai életem a Gyógyszerkutató Intézetben folyt. Gyakornokként kezdtem és igazgató helyettesként fejeztem be a munkát. Doktoráltam és kandidátusi akadémiai fokozatot is szereztem még 1987-ben. Közben 1986-87-ben a Floridai Állami Egyetemen voltam ösztöndíjas. 1997-ben a Közgazdaságtudományi Egyetemen közgazdasági szakmenedzseri diplomát is szereztem.

A Gyógyszerkutató kezdetben állami cég volt, majd a magyar gyógyszergyárak közös vállalata lett, akik rövidesen eladták egy amerikai befektető cégnek. Ez a cég (Paramount) továbbadta egy másik amerikai gyógyszer vállalatnak (Ivax). Végül 2006-ban az izraeli Teva lett a tulajdonos, amely 2007-ben gyakorlatilag felszámolta. (Megjegyzem csak a vegyiparban 12 db kutatóintézet működött még 1990-ben, mára már egy sincs.)

2007-ben lettem nyugdíjas. Azóta hivatalosan vegyészként nem dolgozom, jelenleg az év nagyobb részét a Balatonnál töltöm és sohasem érek rá.